يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنٰفِقِيْنَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ ۚ وَمَاْوٰىهُمْ جَهَنَّمُ ۚ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ ﴿۹﴾

ضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوا امْرَاَتَ نُوْحٍ وَّ امْرَاَتَ لُوْطٍ ۚ كَانَتَا تَحْتَ عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَالِحَيْنِ فَخَانَتٰهُمَا فَلَمْ يُغْنِيَا عَنْهُمَا مِنَ اللّٰهِ شَيْئًا وَّقِيْلَ ادْخُلَا النَّارَ مَعَ الدّٰخِلِيْنَ ﴿۱۰﴾

وَضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا لِّلَّذِيْنَ اٰمَنُوا امْرَاَتَ فِرْعَوْنَ ۘ اِذْ قَالَتْ رَبِّ ابْنِ لِيْ عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ وَنَجِّنِيْ مِنْ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهٖ وَنَجِّنِيْ مِنَ الْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ ﴿۱۱﴾

وَمَرْيَمَ ابْنَتَ عِمْرٰنَ الَّتِيْٓ اَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيْهِ مِنْ رُّوْحِنَا وَصَدَّقَتْ بِكَلِمٰتِ رَبِّهَا وَكُتُبِهٖ وَكَانَتْ مِنَ الْقٰنِتِيْنَ ﴿۱۲﴾

وبیامرزمارا، هرآئینه تو برهرچیز توانائی (۸) .

ای پیغامبر جهاد کن باکافران وبامنافقان نیز ودرشت شوبر ایشان وجای ایشان دوزخ ست ووی بدجائی ست (۹) .

اورد خدامثالی را برای آنانکه کافرشدند زن نوح را و زن لوط را بودند زیر نکاح دوبندهٔ شایسته از بندگان ما پس خیانت کردند بآن دوبنده پس دفع نکردند ایشان ازآن دوزن چیزی را ازعذاب خدا وگفته شد درآئید هردوتا درآتش دوزخ با در آیندگان (۱۰) .

وآوردخدا مثالی را برای آنانکه ایمان آوردند زن فرعون را چون گفت ای پروردگار من بناکن برای من نزدِ خودخانه ای دربهشت وخلاص کن مرا ازفرعون وکاراو وخلاصی دِه مرا ازقوم ستمگاران (۱۱) .

ومریم دخترِ عمران را آنکه نگاهداشت فرج خودرا پس دمیدیم درفرج او روحِ خودراوباورداشت سخنان پروردگار خودرا وکتاب های اورا وبود از فرمانبردارندگان[۱] (۱۲) .

سُوْرَةُ الْمُلْكِ

سوره ملك مكی است وآن سی آیت ودورکوع است

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

تَبٰرَكَ الَّذِيْ بِيَدِهِ الْمُلْكُ ۫ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ

بنام خدای بخشاینده مهربان .

بسیار بابرکت ست آنخدا که بدست

(۱) یعنی روح حضرت عیسیٰ دررحم مریم درآمد وفرج کنایت است ازرحم .

قَدِيْرٌ ۙ﴿١﴾

اوست پادشاهی واوبرهمه چیز تواناست (١) .

الَّذِىْ خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيٰوةَ لِيَبْلُوَكُمْ اَيُّكُمْ اَحْسَنُ
عَمَلًا ؕ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْغَفُوْرُ ۙ﴿٢﴾

آنخدا که آفرید موت وحیات را تابیآزماید شما را که کدام یك ازشما نکوترست درعمل واوست غالب آمرزگار (٢) .

الَّذِىْ خَلَقَ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ طِبَاقًا ؕ مَا تَرٰى فِىْ خَلْقِ الرَّحْمٰنِ
مِنْ تَفٰوُتٍ ؕ فَارْجِعِ الْبَصَرَ ۙ هَلْ تَرٰى مِنْ فُطُوْرٍ ﴿٣﴾

آنخداکه آفریدهفت آسمان را تودرتو نه بینی ای بیننده درآفرینش خدا هیچ بی ضابطگی پس بازگردان چشم را آیا می بینی هیچ شکستگی (٣) .

ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ اِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا
وَّهُوَ حَسِيْرٌ ﴿٤﴾

پس بازگردان چشم را دوباره تابازآید بجانب تو چشم خوارشده مانده گشته (٤) .

وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَآءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيْحَ وَجَعَلْنٰهَا
رُجُوْمًا لِّلشَّيٰطِيْنِ وَاَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ السَّعِيْرِ ﴿٥﴾

وهرآئینه زینت دادیم آسمانِ نزدیك را به چراغ ها وساختیم آن چراغ ها را آلاتِ رجم شیاطین وآماده کردیم برای شیاطین عذاب دوزخ (٥) .

وَلِلَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ ؕ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ ﴿٦﴾

وبرای آنانکه کافرشدند به پروردگارخود عذابِ دوزخ است وآن بدجائیست (٦) .

اِذَآ اُلْقُوْا فِيْهَا سَمِعُوْا لَهَا شَهِيْقًا وَّهِىَ تَفُوْرُ ۙ﴿٧﴾

وقتیکه افگنده شود ایشان را بدوزخ بشنوندآن را آوازی مانند آوازخر وآن دوزخ جوش میزند (٧) .

تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ الْغَيْظِ ؕ كُلَّمَآ اُلْقِىَ فِيْهَا فَوْجٌ سَاَلَهُمْ خَزَنَتُهَآ
اَلَمْ يَاْتِكُمْ نَذِيْرٌ ﴿٨﴾

نزدیك ست پاره پاره شودازخشم، هرگاه افگنده شود به دوزخ گروهی را سوال کنند ازآن گروه نگاهبانانِ دوزخ آیانیامده بود شمارا هیچ پیغامبر ترساننده (٨) .

قَالُوْا بَلٰى قَدْ جَآءَنَا نَذِيْرٌ ۙ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللّٰهُ مِنْ
شَىْءٍ ۖۚ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا فِىْ ضَلٰلٍ كَبِيْرٍ ﴿٩﴾

گویند آری آمده بود بماترساننده پس دروغ پنداشتیم وگفتیم فرودنیاورده است خداهیچ چیزرا نیستید شما مگر

درگمراهی بزرگ (٩) .

وَقَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحٰبِ السَّعِيرِ ﴿١٠﴾

وگویند اگرما می شنیدیم یاامامی فهمیدیم نمی شدیم داخل درزمرهٔ اهل دوزخ (١٠) .

فَاعْتَرَفُوا بِذَنۢبِهِمْ فَسُحْقًا لِّأَصْحٰبِ السَّعِيرِ ﴿١١﴾

پس اقرار کردند بگناه خویش پس لعنت باد اهل دوزخ را (١١) .

إِنَّ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١٢﴾

هرآئینه آنانکه می ترسند ازپروردگار خویش غائبانه ایشانراست آمرزش ومزدبزرگ (١٢) .

وَأَسِرُّوا قَوْلَكُمْ أَوِ اجْهَرُوا بِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١٣﴾

وپنهان کنید سخن خودرا یاآشکارا گوئید آن راهرآئینه خداداناست بآنچه درسینه ها باشد (١٣) .

أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ﴿١٤﴾

آیاانداند کسی که آفرید واوست باریك بین خبردار (١٤) .

هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذَلُولًا فَامْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِن رِّزْقِهِ وَإِلَيْهِ النُّشُورُ ﴿١٥﴾

اوست آنکه رام ساخت برای شمازمین را پس راه روید درنواحی آن وبخورید اررزق خدا وسوی اوست برانگیختن (١٥) .

ءَأَمِنتُم مَّن فِي السَّمَاءِ أَن يَخْسِفَ بِكُمُ الْأَرْضَ فَإِذَا هِيَ تَمُورُ ﴿١٦﴾

آیا ایمن شده ایدازکسی که درآسمان ست ازآنکه فروبرد شمارا به زمین پس نا گهان زمین می‌جنبد (١٦) .

أَمْ أَمِنتُم مَّن فِي السَّمَاءِ أَن يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرِ ﴿١٧﴾

آیا ایمن شده ایدازکسی که درآسمان ست ازآنکه بفرستد برشما بادِ سنگبار پس خواهید دانست چگو نه است ترسانیدن من (١٧) .

وَلَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿١٨﴾

وهرآئینه دروغ پنداشتند آنانکه پیش ازایشان بودند پس چگو نه شد عقوبت من (١٨) .

أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صٰٓفّٰتٍ وَيَقْبِضْنَ

آیاندیده اند بسوی مرغان بالای خود

مَا يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا الرَّحْمٰنُ ۚ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ بَصِيرٌ ﴿١٩﴾

(درپروازندو) گاهی بالهای خودراگسترده وگاهی جمع می کنند!! نگاه نمیدارد ایشان را مگر خدا هرآئینه اوبهر چیز بیناست (١٩) .

أَمَّنْ هٰذَا الَّذِي هُوَ جُنْدٌ لَكُمْ يَنْصُرُكُمْ مِنْ دُونِ
الرَّحْمٰنِ ۚ إِنِ الْكٰفِرُونَ إِلَّا فِي غُرُورٍ ﴿٢٠﴾

آیا کیست آنکه وی لشکر ست برای شما نصرت میدهد شمارا بجز خدا نیستند کافران مگر درفریب (٢٠) .

أَمَّنْ هٰذَا الَّذِي يَرْزُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُ ۚ بَلْ لَجُّوا
فِي عُتُوٍّ وَنُفُورٍ ﴿٢١﴾

آیاکیست آنکه روزی دهد شمارااا گر بازگیردخدا رزق خودرا بلکه محکم پیوسته اندرسرکشی ورمیدگی (٢١) .

أَفَمَنْ يَمْشِي مُكِبًّا عَلَىٰ وَجْهِهِ أَهْدَىٰ أَمَّنْ
يَمْشِي سَوِيًّا عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٢٢﴾

آیا کسیکه برود نگونسار افتاده برروی خودراه یافته ترست یاکسی که میرودراست ایستاده برراه راست[1] (٢٢) .

قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ
وَالْأَفْئِدَةَ ۖ قَلِيلًا مَا تَشْكُرُونَ ﴿٢٣﴾

بگواوست آنکه بیافرید شمارا وپدیدآوردبرای شما شنوائی وچشم ها ودل ها اندکی شکر می کنید (٢٣) .

قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾

بگواوست که پراگنده ساخت شمارا درزمین و بسوی اوبرانگیخته خواهید شد (٢٤) .

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هٰذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِينَ ﴿٢٥﴾

ومیگویندکافران کی باشداین وعده ا گر راست گوئید (٢٥) .

قُلْ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٢٦﴾

بگو جزاین نیست که علم نزدِ خداست وجزاین نیست که من بیم کنندۀ آشکارم (٢٦) .

فَلَمَّا رَأَوْهُ زُلْفَةً سِيئَتْ وُجُوهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَقِيلَ
هٰذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَدَّعُونَ ﴿٢٧﴾

وآنگاه که ببینند آن وعده را نزدیك شده ناخوش کرده شود[2] روی آنانکه

(١) مترجم گوید این مثل ست کافرومومن را والله اعلم .

(٢) یعنی سیاه کرده شود .

قُلْ اَرَءَيْتُمْ اِنْ اَهْلَكَنِىَ اللّٰهُ وَمَنْ مَّعِىَ اَوْ رَحِمَنَا فَمَنْ
يُّجِيْرُ الْكٰفِرِيْنَ مِنْ عَذَابٍ اَلِيْمٍ ﴿٢٨﴾

قُلْ هُوَ الرَّحْمٰنُ اٰمَنَّا بِهٖ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا فَسَتَعْلَمُوْنَ
مَنْ هُوَ فِىْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿٢٩﴾

قُلْ اَرَءَيْتُمْ اِنْ اَصْبَحَ مَآؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ يَّاْتِيْكُمْ بِمَآءٍ
مَّعِيْنٍ ﴿٣٠﴾

سُوْرَةُ الْقَلَمِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

نٓ وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُوْنَ ﴿١﴾

مَآ اَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِمَجْنُوْنٍ ﴿٢﴾

وَاِنَّ لَكَ لَاَجْرًا غَيْرَ مَمْنُوْنٍ ﴿٣﴾

وَاِنَّكَ لَعَلٰى خُلُقٍ عَظِيْمٍ ﴿٤﴾

فَسَتُبْصِرُ وَيُبْصِرُوْنَ ﴿٥﴾

بِاَيِّكُمُ الْمَفْتُوْنُ ﴿٦﴾

اِنَّ رَبَّكَ هُوَ اَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيْلِهٖ
وَهُوَ اَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِيْنَ ﴿٧﴾

فَلَا تُطِعِ الْمُكَذِّبِيْنَ ﴿٨﴾

وَدُّوْا لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُوْنَ ﴿٩﴾

کافرشدند وگفته شوداین ست آنچه اورا می طلبیدید (۲۷) .

بگوآیادیدید ا گرهلاك کند مراخدا وآنان راکه همراه من اند یارحمت کند برما (بهرحال) که خلاصی دهدکافران را ازعذاب درد دهنده (۲۸) .

بگواوست بخشاینده باوایمان آوردیم وبروی توکل نمودیم پس خواهید دانست که کیست در گمراهی ظاهر (۲۹) .

بگو آیادیدید ا گرشود آب شمافرورفته پس که بیاردبه شما آب روان را (۳۰) .

سوره قلم مکی است وآن پنجاه ودوآیت ودورکوع است

بنام خدای بخشاینده مهربان .

نٓ ، قسم بقلم اعلی وبآنچه می نویسند فرشتگان (۱) .

نیستی تو به فضل پروردگارتو دیوانه (۲) .

وهرآئینه تُراست مزدبی نهایت (۳) .

وهرآئینه تو برخوی بزرگی (٤) .

پس خواهی دیدوایشان نیز خواهند دید (۵) .

که بکدام یك ازشما دیوانگی ست (٦) .

هرآئینه پروردگار تودanاترست به کسیکه خطا کرد راه او را و اونیز داناترست به راه یافتگان (۷) .

پس فرمان مبر دروغ دارندگان را (۸) .

آرزوکردند که ملائمت کنی تاایشان نیز